

Sztandar Biblijny

„Ześlij światłość i prawdę Twoją! niech one mnie prowadzą ...”

Psaln 43: 3.

„Podnieście Sztandar do Narodów“

— Izajasza 62:10 —

Wewnątrz numeru . . .

Cuda śniegu i gradu 66

Czas ucisku Jakuba 74

Chwile natchnienia 79

Los Amalekitów
(Saul nieposłuszny Bogu)80

Cuda śniegu i gradu

Czy dotarłeś aż do skarbów śniegu? Albo czy widziałeś skarby gradu, które Ja zachowuję na czas ucisku, na dzień bitwy i wojny? (Hioba 38:22, 23, KJV)

W 38 ROZDZIALE Księgi Hioba, Bóg Jehowa zadaje Hiobowi wiele pytań związanych z cudami Jego dzieła stworzenia i prawami natury, które Bóg ustanowił, najpierw w odniesieniu do nieożywionych tworów na ziemi (w. 4-30), następnie w niebie (w. 31-38), a ostatecznie w odniesieniu do stworzeń żywych w naturach niższych od człowieka (w. 39-41) i ta kategoria pytań jest kontynuowana w rozdziale 39 (podział na rozdziały według Biblii NP).

Tym sposobem Bóg zachęca do nabożnej refleksji na temat Jego majestatu i doskonałości oraz na temat cudów i piękna Jego wspaniałych dzieł stworzenia, w odniesieniu do ziemi i jej podstawy (Hioba 38: 4), jej wymiarów (w. 5), jej obszaru (w. 18), jej praw grawitacji oraz głównych praw natury (w. 6), działających, gdy aniołowie w triumfalnej radości ogłaszali Boskie dzieła (w.7) w odniesieniu do mórz (w. 8, 11, 16), pierścieni ziemi (w. 9, 10), światła i ciemności (w. 12-15, 19-21, 24), śmierci (w. 17), śniegu, gradu, deszczu, rosy, mrozu, lodu (w. 22, 23, 26-30), źródeł, strumieni, powodzi, błyskawic i grzmotów (w. 25).

Bóg zaprasza do pełnej czci medytacji także nad cudami Jego wspaniałych dzieł stworzenia odnoszących się do nieożywionych tworów na niebie; do konstelacji (w. 31, 32) i gwiazd oraz ich ruchu poza konstelacjami (w. 33), do chmur i błyskawic (w. 34, 35, 37, 38), do praw, które nimi rządzą (w. 36), jak również w odniesieniu do Jego stworzeń ożywionych (w. 39-41; rozdz. 39).

Gdy Hiob zastanawiał się nad tymi wszystkimi wielkimi i wspaniałymi dziełami Boga, wzbudziły w nim wielki podziw z powodu odczucia Boskiego majestatu, wielkości i doskonałości w kontraście z jego własną małością i niedoskonałością (rozdz. 40: 3-5; 42:1-6). A kiedy my rozważamy nad cudami Boskich dzieł na ziemi i na niebie, one powinny w nas budzić podobny podziw i uczucia.

Pytanie naszego wersetu odnosi się szczególnie do badania skarbów śniegu i gradu. Po chwili namysłu ktoś mógłby odczuć, że w śniegu i gradzie nie ma żadnych szczególnych cech do rozważania. Lecz Boskie cuda są znajdowane również w tych sferach Jego dzieła.

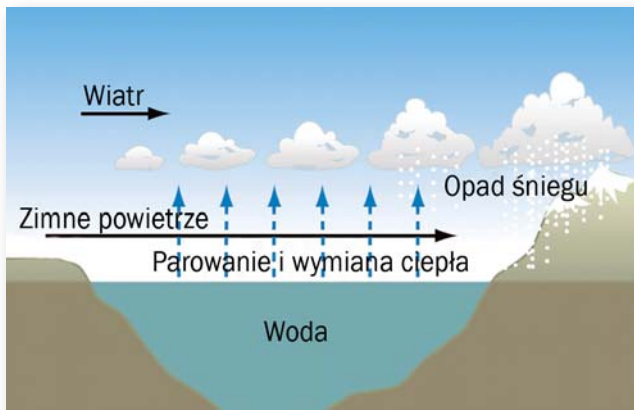
W książce *Stworzenie*, E2 (dostępna na życzenie), są rozważania dotyczące siedmiu wielkich cech świata materii: jedności, bezkresu, piękna, wzniosłości, porządku, niezwykłości i złożoności. A w sferze pierwszej

z nich, jedności, występuje wielka różnorodność lub różnorodność (s. 169-181). Cała materia jest podzielona na trzy klasyfikacje: zwierzęcą, roślinną i mineralną oraz na trzy formy: gazową, ciekłą i stałą. Lecz w obrębie tych klasyfikacji i form istnieje wielka mnogość różnorodności, która jest widoczna z każdej strony.

W klasyfikacji mineralnej występuje wiele przekształceń z jednej formy w drugą. Gdy zostanie zastosowane ciepło, ciała stałe mogą się rozpuścić do postaci ciekłej, a ciała ciekłe mogą przejść w postaci gazu lub pary, a przez ochłodzenie gaz może przejść w postaci płynną lub stałą. Liczne substan-

Fotografie płatków śniegu

cje chemiczne, przechodząc z formy ciekłej lub gazowej w formę stałą, przyjmują postać krystaliczną. Ciała stałe mogą powstawać, na przykład, przez parowanie roztworów nasyconych.

Duża liczba określonych związków chemicznych występuje w naturze w stanie krystalicznym, przykładem jest diament, który jest najczystsza postacią skryształizowanego węgla. W określonych warunkach pierwiastki i związki chemiczne występują w wielu różnorodnych formach geometrycznych. Struktura kryształu składa się z małych grup atomów, które przyjmują regularny układ w ustalonym wzorze. Kryształy budzą nasze zainteresowanie z powodu regularności swych form, doskonałości swych powierzchni i kątów, przejrzystości i blasku.

Kiedy kryształ może się rozwijać bez ograniczeń w każdym kierunku, wzrasta w określone geometryczne formy z pewną liczbą płaskich ścian oddzielonych sprecyzowanymi kątami. Gdy jakiś minerał jest skryształizowany, to jego cząsteczki są umieszczone według konkretnego dla niego planu, od którego nigdy nie odchodzi i który nie jest wspólny z żadnym innym minerałem. Minerale często mogą być rozpoznawane przez charakterystyczne kąty, kształty i wzory swoich kryształów.

Gdy ciało stałe podgrzewamy, aby je roztopić, czyli zamienić jego stan na ciekły, lub jeśli podgrzewamy ciało ciekłe, aby zamienić go w gaz, to nie dodajemy substancji materialnej – czegoś co może być zważone, dotknięte czy spróbowane – jednak dodaliśmy coś realnego, bardzo realnego. Gorąca substancja nie jest cięższa niż wtedy, gdy była zimna. To, co dodaliśmy to ruch, bardzo specyficzny i szczególny rodzaj ruchu, zupełnie różny od każdego innego ruchu, szczególny ruch – tam i z powrotem – atomów lub molekuł, z których zbudowana jest materia – drganie.

I tak, woda ma w sobie określoną ilość ciepła. Jej molekuly drgają w określonym tempie

oraz z określoną długością fal dla każdej wi-bracji. Ten ruch wzmacnia się przez dodanie ciepła. Jeśli doda się odpowiednio dużo ciepła, by woda się gotowała, to stanie się niemożliwe, by cząsteczki drgały bardziej swobodnie i szybko, a jednak trzymały się razem, by woda pozostawała ciekłą. Chociaż inne czynniki pozostaną takie same, woda jest zmuszona stać się gazem – ona zanika jako ciecz i przechodzi do powietrza jako para wodna lub gaz wodny; dzieje się to nawet wtedy, gdy dodamy jeszcze więcej ciepła.

Z drugiej strony, gdy płynną wodę ochłodzimy, a inne czynniki – takie jak ciśnienie atmosferyczne – pozostaną takie same, cząsteczki wody nie mogą być związane w taki sposób, by woda pozostawała płynem. Pozbawione zbyt dużej ilości tego szczególnego rodzaju ruchu, który nazywamy ciepłem, molekuly muszą ułożyć się w inny sposób, zamarzając i tworząc coś, co nazywamy lodem.

Wzrost kryształów śniegu i „przypuszczalny brak identyczności dwóch płatków śniegu”

- Tworzenie się zarodka wokół cząsteczki pyłu
- Wzrost w formę sześciokątnego graniastosłupa, przy czym gładkie strony rosną najwolniej
- Gdy kryształ staje się większy, pojedynczy płatek staje się nieregularny... z kątów wyrastają ramiona
- Kryształ przechodzi w inną temperaturę... wzrastają ramiona płatków
- Kryształ przechodzi przez wiele różnych temperatur... każda zmiana powoduje nowy wzrost na ramionach

Złożona historia → Złożony kształt kryształów → Każde ramię przechodzi przez tę samą historię → Symetria → Nie ma dwóch takich samych ścieżek → Nie ma dwóch identycznych płatków.

TWORZENIE SIĘ ŚNIEGU

Teraz jesteśmy gotowi, by rozważyć temat śniegu; i stwierdzamy, że on rzeczywiście jest wspólny. Kryształy śniegu są formowane na dużych wysokościach, bezpośrednio z pary wodnej znajdującej się swobodnie w atmosferze. Para nie przechodzi przez stan ciekły, lecz kryształy śniegu zstają się bezpośrednio z pary zimnych, górnych warstw atmosfery i tworzą się w wa-

runkach niezwykle korzystnych do swobodnego ruchu molekuł. Ten fakt tłumaczy wielką różnorodność form kryształów śniegu, różnorodność nieporównywalną z żadnym innym minerałem. Setki różnych form zostały odkryte oraz nakreślone i dostarczyły ludziom niektórych najlepszych modeli i wzorów.

Wśród tej wielkiej różnorodności, można także dostrzec jedność, ponieważ kryształy śniegu pod względem kształtu są prawie niezmiennie sześciokątami, natomiast w szczegółach wykazują niekończącą się różnorodność. Ogólnie one mają postać cienkich, płaskich talerzyków, długich igieł, kolumnowych cząstek lodu, uformowanych w powietrzu w temperaturach niższych niż zamarzanie. Wiele z tych form jest niespotykane pięknych. Gdy uchwyci się widok pojedynczego płatka śniegu na ciemnym podłożu, można przez chwilę podziwiać piękno jego doskonałego kryształu, chociaż ono szybko umyka i ponownie przybiera swą pierwotną wodną postać. Lecz ze specjalnymi powiększającymi obiektywami w naszych aparatach, jesteśmy w stanie zachować jego piękno na zdjęciu.

Na ilustracji na stronie 66 jest pokazanych dwanaście wyróżniających się doskonałych wzorów płatków śniegu w bardzo dużym powiększeniu. Zwróćmy uwagę na ich piękno. One wszystkie mają kształt sześcioramiennych gwiazd. Każde z ramion wychodzi ze wspólnego środka, sugerując liczbę siedem, liczbę Boskiej doskonałości. Kryształek śniegu jest formowany od jądra w ten sam sposób jak kropla deszczu, czasami docierając do ziemi pojedynczo, lecz znacznie częściej w małych spójnych zbiorach lub płatkach – połączonych kryształach, mierzących nawet do 6,5 cm średnicy.

Początkowo płatki śniegu są bardzo małe, lecz po różnych działaniach powietrza, wody, wiatru, temperatury i elektryczności one wkrótce osiągają swą strukturę i wagę, a następnie zaczynają spadać. Przez prawa natury, które Bóg wprowadził w życie, „mówi do śniegu: Padaj na ziemię” (Hioba 37:5) i śnieg jest posłuszny Jego głosowi. On „Daje śnieg, jako wełnę” (Ps. 147:16).

Jak zadziwiające jest oglądanie spadających płatków śniegu! Niektóre z nich przylegają tak ściśle do innych, że stają się większe, a ich kontury są mniej regularne. Potem dochodzą swawolne, żywiołowe poddmuchy wiatru bawiącego się nimi, podrzucającego je z powrotem w kierunku nieba, lecz po chwili wahania, gdy spotykają swych licznych śnieżnych braci zmierzających ku

ziemi, także dołączają do tej parady i znajdują swe miejsce spoczynku na przyjemnej pierzynie na łonie ziemi.

Wraz z ich pojawieniem się ziemia przybiera stan niespotykanego piękna i majestatycznej ciszy. Białosc śniegu spowodowana jest przede wszystkim przez wielką liczbę powierzchni odbijających światło, powstałych z misternych cząsteczek kryształków. One nie zatrzymują żadnej części białego światła padającego na ich powierzchnię, lecz w całości odbijają je z powrotem. To właśnie dlatego śnieg jest biały. Najbardziej posępny ziemski krajobraz wygląda pięknie, gdy jest przykryty płaszczem czystego, białego śniegu.

TWORZENIE SIĘ GRADU

Nasz werset zwraca również uwagę na cuda gradu. Choć one pochodzą z wody, grad ma inną postać niż śnieg, co dostrzegamy, gdy się topi. Grad, podobnie jak śnieg, składa się z kryszta-

łów lodu lub kryształów wody, jak z równą trafnością można je określić. Pomiedzy śniegiem i gradem nie ma żadnej chemicznej różnicy; one składają się z cząsteczek tej samej chemicznej substancji – wody.

Różnica leży w sposobie, w jaki formują się kryształy, gdy para wodna lub woda zamarza na niebie oraz w sposobie przylegania kryształów do siebie.

Nagle ochładzanie się mas powietrza, gdy ono zawiera duże ilości pary wodnej, prowadzi do formowania kryształów w postaci gradu. Ponieważ powietrze zawiera zwykle więcej pary wodnej w lecie i dlatego może być szybciej ochłodzone

przez zimny wiatr niż wtedy, gdy zawiera mniej wilgoci, dlatego grad powszechnie występuje bardziej w lecie niż w zimie, natomiast śnieg jest częściej formowany w zimie, w procesie powolnej krystalizacji.

Przekrój kul gradowych ujawnia czasem określone wzory krystalizacji i piękno, choć nie są one tak chętnie obserwowane i podziwiane, jak płatki śniegu. Kule gradowe różnią się rozmiarem; znane są takie, które osiągnęły średnicę od 10 do 12 centymetrów. Odnotowano, że największe kule gradu spadły prawdopodobnie w USA, w Nebrasce, w 1928 roku. One miały 43 centymetry w obwodzie i ważyły 0,68 kilograma. Spadając w wielkiej ilości i szczególnie wtedy, gdy osiągają większe rozmiary, często powodują wielkie szkody wśród roślin i zwierząt (Ps. 78:47, 48) oraz budynków.

Liczne inne wersety odnoszą się do śniegu i gradu. Śnieg pojawia się w górskich regionach Palestyny, w takich miejscach jak Galilea, Nazaret, Jerozolima i Hebron, choć rzadko leży tam dłużej niż jeden dzień, a zimy często mijają bez śniegu. W Górach Libana śnieg leży do późnego lata, a szczyt Góry Hermon jest przyozdobiony śniegiem przez cały rok. W 2 Samuelowej 23:20 są wspomniane „dni śnieżne” (1 Kron. 11:22). „Śnieg w lecie” (Przyp. 26:1) w znaczeniu opadów śniegu, był zdecydowanie czymś niezwykłym. Lecz duże ilości śniegu były widocznie gromadzone zimą w górskich jaskiniach, a w czasie lata transportowane do miast i zamiast lodu używane do chłodzenia napojów oraz w celu mrożenia. Niewątpliwie było to największym odświeżeniem dla zmęczonych robotników w czasie żniwa (Przyp. 25:13).

Odpowiedział Jezus i rzekł jej: „Gdybyś знаła ten dar Boży i kim jest Ten, kto mówi do ciebie, ‘daj mi pić’, prosiłabyś Go, a dałby ci wodę żywą”.

Jana 4:10

WODA SYMBOLEM PRAWDY

Woda, z której jest złożony zarówno śnieg, jak i grad, jest używana w Biblii jako symbol prawdy, szczególnie Prawdy Boskiego Słowa (Jana 4:10-14), głównie w jej właściwościach oczyszczających, orzeźwiających i odżywczych. Jeśli

chodzi o oczyszczanie, to znajdujemy słowa naszego Pana do Swych uczniów: „Teraz jesteście czyści przez słowa, które do was mówiłem” (Jana 15:3, KJV); a Apostoł Paweł mówi o Kościele: „aby Go [Jezus] poświęcił, oczyściwszy omyciem wody przez słowo (Efez. 5:26; Ezech. 36:25). „Mając oczyszczone serca od sumienia złego i omyte ciało wodą czystą” (Żyd. 10:22); w typie (2 Moj. 30:18-21) umywalnia na dziedzińcu Przybytku zawierała wodę w wannie oraz w swej podstawie, służącą do mycia, przedstawiającą Prawdę zawartą w Biblii, odpowiednio w Nowym i w Starym Testamencie, w celu naszego oczyszczenia ze skalania grzechem, błędem, samolubstwem i światowością. W 5 Mojżeszowej 32:2 (Ps. 72:6) Bóg bezpośrednio łączy Swą doktrynę (Prawdę), Swoją mowę (wypowiedzi Jego Słowa) z wodą w formie „rosy” i „drobnego deszczu na zioła” (łatwe, podstawowe prawdy, szczególnie odpowiednie dla niedojrzałych) i „kropli [cięższej ulewy] na trawę” (bardziej zaawansowane prawdy dla bardziej dojrzałych).

Opady deszczu i śniegu oraz ich przydatność w odświeżaniu ziemi i powodowaniu jej urodzajności, są w prorocztwie Izajasza 55:10, 11 przyrównane do Pańskiego Słowa, które wychodzi, spełnia dobre upodobania Boga i odnosi sukces w celu, na jaki jest posłane.

ŚNIEG JAKO SYMBOL BIBLIJNY

Tak jak czysta woda jest symbolem czystej Prawdy Boskiego Słowa, szczególnie w jej właściwościach oczyszczających, orzeźwiających i odżywczych, tak śnieg jest przedstawiany w Biblii jako symbol tej samej czystej Prawdy, jaka staje się dostępna w tych samych aspektach. W związku z oczyszczaniem, woda ze śniegu jest wspomniana jako szczególnie oczyszczający środek: „Gdy się omyję wodą śnieżną i sprawię, że moje ręce będą czyste jak nigdy dotąd” (Hioba 9: 30, KJV). Kie-

dy Prawda Słowa Bożego staje się dostępna i jest rozumiana oraz stosowana (kiedy śnieg topi się), jest ona potężnym czynnikiem oczyszczającym. Jej orzeźwiająca i odżywcza efekty są wspomniane w Jer. 18:14, gdzie śnieg oraz płynące wody są użyte do przedstawienia odświeżających prawd otrzymanych w usprawiedliwieniu i poświęceniu. Opady deszczu i śniegu oraz ich przydatność w odświeżaniu ziemi i powodowaniu jej urodzajności są w prorocztwie Izajasza 55:10, 11 przyrównane do Pańskiego Słowa, które wychodzi, spełnia dobre upodobania Boga i odnosi sukces w celu, na jaki jest posłane. „Bo jako zstępuje deszcz i śnieg z nieba, a tam się więcej nie wraca, ale napawa ziemię, a czyni ją płodną, czyni ją też urodzajną, tak że wydaje nasienie siejącemu, a chleb jedzącemu, tak będzie słowo Moje, które wyjdzie z ust Moich; nie wróci się do Mnie próżno, ale uczyni to, co Mi się podoba i poszczęści mu się w tym, na co je poślę” – Izajasza 55:10, 11. Dodatkowym i bardziej powszechnym użyciem śniegu jako symbolu biblijnego jest wskazanie białości w kolorze. W istocie rzeczy, podstawowym znaczeniem hebrajskiego słowa sheleg oznaczającego śnieg, jest białość. W kilku najpiękniejszych i najbardziej pocieszających wersetach Biblii, olśniewająca białość śniegu jest użyta jako najwyższy wzorzec porównania, jak również symbol czystego, oczyszczonego stanu.

W kilku najpiękniejszych i najbardziej pocieszających wersetach Biblii, olśniewająca białość śniegu jest użyta jako najwyższy wzorzec porównania, jak również symbol czystego, oczyszczonego stanu.

W rozważaniu razem z nami, Bóg zaznacza to bardzo jasno i wyraźnie, że „Choćby były [głębokie] grzechy wasze jako szkarłat [trwały kolor, najbardziej trwała ze starożytnych farb], jako śnieg zbieleją; choćby były czerwone jako karmazyn, jako wełna białe będą” (Izaj. 1: 18). Bóg

wskazuje nam, jak to przygotował; On Sam zapewnił ofiarę za grzechy, że Jezus już umarł, Sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby mógł przeprowadzić nas do Boga (1 Piotra 3:18) i że Bóg może być sprawiedliwy, kiedy nas przyjmuje, sprawiedliwy w Swoich działaniach wobec nas, ponieważ element sprawiedliwości Jego prawa został w pełni zaspokojony przez Jezusa na naszą korzyść (Rzym. 3:26).

On udziela nam przedsmaku błogosławieństw, które zamierza sprowadzić na świat ludzkości, wskazuje nam na Baranka Bożego, którego ofiara usuwa grzech świata i zaprasza wszystkich tych, którzy okazują zrozumienie i ocenę, aby przyszli obecnie i przyjęli nie tylko życie wieczne, lecz także łaskę na łaskę – aby stali się częścią nasienia Abrahamowego, które ma błogosławić cały świat w wielkim podźwignięciu „restytucji wszystkich rzeczy, którą Bóg przepowiedział przez usta wszystkich Swoich świętych proroków od początku świata” (Dz.Ap. 3:19-23, KJV; Gal. 3:7-9).

Jest niezwykłym faktem, że jeśli purpurowy lub szkarłatny przedmiot jest oglądany przez czerwone szkło w świetle, wydaje się biały; zatem choćby nasze grzechy były purpurowe lub szkarłatne, gdy przyjdziemy do miejsca, w którym Bóg będzie na nie patrzył przez krew Chrystusa, one będą poczytane jako białe. Chociaż „wszyscy jesteście jako nieczyści, a cała nasza sprawiedliwość jest niczym szata splugawiona” (Izaj. 64:6, KJV), chociaż w ogóle nie mamy własnej sprawiedliwości, nasza wiara jest nam poczytana za sprawiedliwość (Rzym. 4:5; Gal. 3:6); „wy, którzyście niekiedy byli dalekimi, staliście się bliscy przez krew Chrystusową” (Efez. 2:13; Żyd. 9:11-14). To „krew Jezusa Chrystusa (zasługa Jego ludzkiej ofiary), Syna Jego, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu” (1 Jana 1:7). To Jezus jest tym, „który nas umiłował i omył nas z grzechów naszych krwią Swoją” (Obj. 1:5; 1 Piotra 1:18,19). My także możemy wołać do Boga, jak w starożytności uczynił to Dawid (mimo, że pełnia prawdy na ten temat nie była jeszcze wówczas objawiona, tak jak obecnie): „omyj mnie, a nad śnieg wybielony będę” (Ps. 51:9).

W Trenach Jeremiaszowych 4:7 czytamy, że pewni Nazarejczycy w swym niesplugawionym stanie byli „czystszy niż śnieg”. W Mat. 28:3 śnieg oznacza czystość anioła przy grobie Jezusa. A jako ukoronowanie tego symbolu, śnieg jest użyty do przedstawienia czystości Pana Jezusa i Samego Boga Jehowy (Mar. 9:3; Obj. 1:14; Dan. 7:9).

GRAD JAKO SYMBOL BIBLIJNY

Ponieważ grad składa się z wody, choć w postaci lodu, on także jest w Biblii użyty jako symbol prawdy, zarówno świeckiej, jak i Prawdy Boskiego Słowa, lecz szczególnie Prawdy Boskiego Słowa. Ponieważ, jak już wspomnieliśmy, grad może być bardzo dręczący i niszczycielski, dlatego bardzo właściwie symbolizuje twarde, przynębiające prawdy, których Bóg używa często w połączeniu ze Swymi sądami, by zniszczyć błąd i upokorzyć pychę. Grad musi zostać stopiony, zanim oczyszczające, orzeźwiający i odżywcze wartości wody, z której jest złożony, mogłyby być wykorzystane. Symbolicznie, po ucisku i po tym, gdy twarde, dręczące prawdy dokończą swego dzieła i upokorzą ludzkie serca, oczyszczające, orzeźwiający i odżywcze aspekty prawdy rozpoczną swą pracę w dziele błogosławienia.

„Czy dotarłeś aż do skarbów śniegu? Albo czy widziałeś skarby gradu, które Ja zachowuję na czas ucisku, na dzień bitwy i wojny?” (Hioba 38:22, 23, KJV).

W tym wersecie Bóg wskazuje, że w Swej wielkiej skarbnicy prawdy, On przechowuje pewne zapasy („skarby” – Mat. 13:52) twardych, trapiących prawdy; Bóg mówi nam również, że one zostały zachowane w szczególnym celu, „na czas ucisku, na dzień bitwy i wojny”. Ten wielki „czas ucisku”, jakiego nie było odkąd istnieją narody „ani potem będzie” (Dan. 12:1; Mat. 24:21), rozpoczął się wraz z wybuchem wielkiej Wojny Światowej w 1914 roku i ma przebiegać przez Światową Rewolucję i Światową Anarchię, które to trzy fazy „czasu ucisku” są w 1 Król. 19:11, 12 przedstawione odpowiednio przez wiatr, trzęsienie ziemi i ogień. W szerszym znaczeniu ten „czas ucisku” obejmuje czterdziestoletni okres od 1914 roku. To podczas tego wielkiego „czasu ucisku”, tego „dnia bitwy i wojny”, kiedy Chrystus, Głowa i Ciało, przychodzi jako armia, z Jezusem jako jej Dowódcą, Wodzem Zbawienia, i atakuje oraz niszczy siły błędu, grzechu i ignorancji, dowodzone przez szatana, księcia ciemności, są podawane i wykorzystywane skarby symbolicznego gradu, które Bóg zachował na ten dzień. To przyście Chrystusa oraz walka są bardzo obrazowo opisane w Obj. 19:11-21 (Obj. 17:14; po szczegóły odsyłamy do książki *Stworzenie*, s. 127), gdzie prawda na tematy świeckie i religijne jest przedstawiona przez miecz wychodzący z ust Jezusa.

Grad może być bardzo uciążliwy i destrukcyjny, co symbolizuje twarde, uciążliwe prawdy, które Bóg używa.

Charakter symbolicznego gradu, twardych, uciążliwych prawdy, jest szczególnie destrukcyjny dla imperium szatana, ponieważ Pan Jezus coraz bardziej „objawia się z nieba z aniołami mocy swojej, w ogniu płomienistym [w ognistych sądach Jego gniewu, niszczącego zło i czyniących zło, jako takich] oddając pomstę tym, którzy Boga nie znają i którzy nie są posłuszni Ewangelii” (2 Tes. 1:7, 8). Pan pożera duchem (nauką) Swoich ust i w czasie Swej Epifanii niszczy wielki system Antychrysta (szatański falsyfikat prawdziwego Kościoła) „jasnością [gr. epiphaneia] Swego przyścia [gr. parousia, obecność]” (2 Tes. 2:8, KJV). Błąd z pewnością zostanie zmuszony do ucieczki w tym dniu Pańskiej Epifanii, Jego objawienia, Jego jasnego świecenia, kiedy (Izaj. 28:15-18) „bicz gwałtowny” (czas ucisku) przechodzić będzie, grad (twarde, dręczące prawdy, niszczące błąd) zmiecie ucieczkę kłamstwa (doktryny o wiecznych mękach, nieśmiertelności człowieka, świadomości umarłych itd.), a wody (prawda) zaleją ukryte miejsca (i ostatecznie zniszczą oraz obalą te błędy). Przez jasne świecenie prawdy, Bóg za pośrednictwem Chrystusa, rzeczywiście zupełnie ujawnia ukryte rzeczy ciemności i zmusza do ucieczki ignorancję, przesady i błędy tego złoźnika (1 Kor. 3:13; 4:5; Żyd. 4:12)!

„Bo wówczas nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd ani potem już nie będzie” - Mateusza 24:21.

W książce *Nowe Stworzenie*, s. 175 jest wyjaśnione, że dziesięć „plag egipskich było w pewnym znaczeniu zamierzonych do zwiastowania, zilustrowania plag, którymi zakończy się ten Wiek Ewangelii – pierwsze trzy i ‘siedem plag ostatecznych’ (Obj. 15:1)”. Siódma z dziesięciu plag na Egipt jest opisana w 2 Moj. 9:22-34 jako „gromy i grad” oraz „ogień zmieszany z gradem ciężkim”. W antytypie, teraz pod koniec Wiek Ewangelii, rzeczywiście jesteście świadkami wielu kontrowersji (grzmotów) i ciężkich sądów Pana (ognia) zmieszanych z ulewą ciężkich, dręczących prawd (gradu), które jeszcze będą się nasilać.

DŁUGI DZIEŃ JOZUEGO

Inny proroczy symbol, w którym występują kule gradowe i który ma znamienne wypełnienie teraz przy końcu Wiek Ewangelii, znajdujemy w Księdze Jozuego 10. Pięciu królów amorej-skich i ich armie (w. 3, 5) walczące przeciw Jozuemu i Izraelowi wchodzącym do Kanaanu, przedstawiają pięć przesiewawczych błędów oraz klasy, które powstają przeciw naszemu Panu (antytypiczny Jozue) i Jego ludowi (antytypiczni Izraelici) teraz, przy końcu Wiek. W typie (w. 11) Bóg „spuścił na nich kamienie wielkie z nieba”, na Amorejczyków „i umierali... od kamienia gradowego”. W antytypie pięć wielkich przesiewawczych błędów (Przesiewanie przeciwko Okupowi, Niewiara, Kombinacjonizm, Reformizm – popieranie niebiblijnych „reform” i Szemrzące Sprzeciwianie się) oraz ich zwolennicy zostają zmuszeni do ucieczki i zupełnie obalenia przez ciężkie, trapiące prawdy, któ-

A gdy uciekali przed Izraelem, schodząc z góry do Bet-Chorom, Bóg spuścił na nich kamienie wielkie z nieba aż do Aseka, i umierali. Więcej ich umarło od kul gradowych, niż ich zabili mieczem synowie izraelscy – Jozuego 10:11.

re Bóg zsyła na nich w celu ich obalenia, teraz przy końcu Wiek (po szczegóły na temat „zatrzymania się” słońca i księżyca odsyłamy do Teraźniejszej Prawdy ‘86, 149).

ROZWAŻANIE

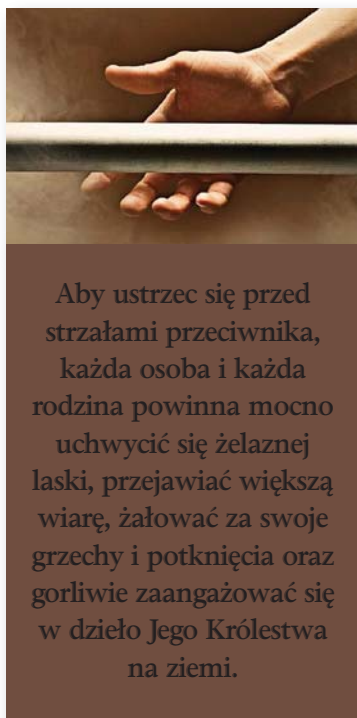
CYTATU Z IZAJASZA 30:27-33

Księga Izajasza 30:27-33 proroczo, we wspaniały sposób, także opisuje warunki przy końcu Wiek Ewangelii i wśród innych symboli wspomina o gradzie. W tym wielkim czasie ucisku, „wargi” „ust Boga” (Mat. 4:4) – Stary i Nowy Testament – z pewnością są pełne oburzenia, a Jego język (Jego nauki), jest niczym ogień pożerający wszelki grzech i błąd (Izaj. 30:27). Jego oddech (moc i duch Jego Słowa, Jego nauki, a także Jego czyny) stawia świat ludzkości w trudnych okolicznościach, podobnie do osoby, która aż po szyję tkwi w wodzie i jest niemalże porywana przez przybie-rający strumień, tak Bóg próbuje i przesiewa ich w destrukcyjnych konfliktach tego czasu ucisku (Izaj. 11:4; Obj. 19:15; Ps. 107:25-28). Szatan, „bóg tego świata” (2 Kor. 4:4), zaślepił ich umysły i okiełznał ich symboliczne szczęki, niczym konia wędzidłem, powodując, że błądzą w mowie i służbie (Izaj. 30:28, ASV).

Lecz chociaż ludzkość w ogólności przeżywa wielkie trudności w tym czasie ucisku, a ich serca mdleją ze strachu, prawdziwy lud Pana ma inną postawę. W swych sercach oraz na swych ustach mają harmonijne poselstwo, podobne do melodyjnej pieśni (Ps. 40:4), zgodne z Pismem Świętym od Księgi Rodzaju aż do Objawienia; to poselstwo przedstawia kwestie odnoszące się do drugiego adwentu Jezusa, zniszczenia imperium szatana i szybkiego ustanowienia Królestwa Bożego na ziemi, wraz z panowaniem prawdziwego, trwałego pokoju. Gdy dostrzegają proroc-twa wypełniające się z każdej strony, z radością podnoszą głowy wiedząc, że przybliży się ich wyzwolenie i że „blisko jest Królestwo Boże” (Łuk. 21:25-32) – „i rozweselą się w sercu, jak ten, który idzie z piszczałką [fletem], idąc na górę [Królestwo] PAŃSKĄ” (Izaj. 30:29).

Jednak ciemność nienawidzi światłości i ludzie w ogólności bardziej miłują ciemność niż światło, ponieważ ich uczynki są złe (Jana 3:19, 20). Dlatego, w tym „dniu pomsty” (Izaj. 34:8; 63:4), który jest częścią „dnia Jego przygotowania” (Nah. 2:3, KJV), Bóg sprawia, że chwała Jego głosu jest słyszana i objawia Swe sądy przez zapalenie Jego Ramienia (Pan Jezus – Izaj. 53:1), „w popędliwości gniewu Swojego i w płomieniu ognia pożerającego [ogień Boskiej gorliwości

– Sof. 1:18; 3:8, 9], z rozproszeniem [wynikającym głównie z przesiewań i wstrząsów], z gwałtownym deszczem [obecny czas ucisku, który rozpoczął się w 1914 roku wraz z Wojną Światową i potęguje się przez Światową Rewolucję, a w Anarchii dobiegnie końca] i kamieniami gradowymi [ciężkie, druzgocące prawdy ujawniające grzech i błąd oraz zmuszające ich do ucieczki], bo od głosu PAŃSKIEGO starty będzie Asyryjczyk [słudzy szatana, którzy okradają i plądrują lud Boży]” (Izaj. 30:30, 31).

„Różgą [urzędowe zarządzenia, czyny i praktyki Boga] On będzie uderzał. I stanie się, że każde uderzenie, które PAN będzie wymierzał w niego [w Asyryjczyka], będzie [towarzyszył] z bębniami i lirami [harmonijne ujawnianie Prawdy Boskiego Słowa], gdy wyciągniętym orężem będzie walczył przeciwko nim” (Izaj. 30:31, 32; Rotherham i ASV, margines; Izaj. 13:4-11; 14:22-27; Sof. 2:13).

„Gdyż od dawna jest zarządzony Tophet; tak, dla króla przygotowany jest; On [Bóg Jehowa] uczynił go głębokim i szerokim; stosu jego paliwa i drew dużo jest; oddech PANA, niczym strumień siarki, rozpala go (Izaj. 30:33, KJV). Z opisu podanego tutaj o Tophecie oraz ze znaczenia tego słowa – płonące miejsce – rozumiemy, iż on oznacza Gehennę, jezioro ognia i siarki (Mar. 9:47, 48; Jak. 3:6; Obj. 20:10, 14, 15). Niemożliwość wyjścia stamtąd jest wyrażona w słowach: „uczynił go głębokim i szerokim”. Zupełność jego zniszczenia wyjaśniają słowa: „stosu jego paliwa i drew dużo jest”, a wieczność zniszczenia jest wyjaśniona w słowach: „oddech [moc] PANA, niczym strumień siarki, rozpala go”. Królem dla którego jest on przygotowany, jest bez wątpienia szatan, księżę (władca) obecnego złego świata; ponieważ on jest antytypicznym faraonem rządzącym antytypicznym Egiptem (Izaj. 30:1-14) oraz antytypicznym Nabuchodonozorem z antytypicznego Babilonu (Izaj. 30:27-33).

ROZWAŻANIE CYTATÓW Z EZECHIELA 13:10-16 ORAZ 38:22

Fortyfikacje imperium szatana są tynkowane niegaszoną zaprawą z grzechu i błędu. Wielu religijnych nauczycieli mówi: Pokój, gdy nie ma żadnego pokoju (Jer. 6:14; 8:11); oni twierdzą, że nauka, iż obecnie żyjemy przy końcu Wieku i że imperium szatana jest

obecnie niszczone, jest niedorzecznością i drwią z niej, zwodząc wielu ludzi (2 Piotra 3:3, 4); wielu z nich uważa się za chrześcijan w doktrynie i postępowaniu, lecz przyjmują fałszywy front; oni są niczym bielone groby, budując swą siłę na podstawie z samolubstwa i pokrywając ją symbolicznym wapnem (Ezech. 13:10). Lecz Bóg zarządził obalenie szatańskiego systemu, aby zrobić miejsce dla Swego Królestwa na ziemi (Ezech. 13:11-15; Rotherham): „Ono [imperium szatana] upadnie: nastanie gwałtowna ulewa [prawdy]; i wy, kamienie gradowe [ciężkie, niszczące prawdy], spadniecie; a huraganowy wiatr [Wojna Światowa, jak dotąd w dwóch fazach, od 1914 do 1918 oraz od 1939 do 1945] rozerwie je [wielki i silny wiatr rozerwał góry – Królestwa – 1 Król. 19:11]... w gniewie Moim; i stanie się, że... wielkie kule gradowe w gniewie Moim pochłoną je. Ponieważ rozwalę tę ścianę, którą tynkowaliście wapnem niegaszonym i zrównam ją z ziemią, tak że fundamenty jej zostaną odkryte i upadnie, a wy zostanieie pochłonięci wpośród niej: i poznacie, żem Ja PAN”. Miasto Jeruzalem przedstawia tutaj wyznaniowy, choć odstępczy, lud Boży. Ono jest prorocznie użyte do zobrazowania wielkiego odstepczego systemu nominalnego chrześcijaństwa, zwanego także Wielkim Babilonem (Obj. 17:1-5; 18:1-4), religijnego, społecznego i cywilnego, ze wszystkimi jego błędami i hipokryzją, które zostaną obalone w tym czasie wielkiego ucisku i przeminą (Obj. 19:11-21; 20:11); oraz jego prorocy, jego wielcy nauczyciele i publiczni wykładowcy, którzy „bielili tę ścianę” i przepowiadali „wizje pokoju” dla niego, okażą się fałszywymi prorokami (Ezech. 13:16).

Przy samym końcu czasu ucisku nastąpi ostatnia faza „ucisku Jakuba” dla cielesnego Izraela (Jer. 30:5-7). Proroctwo Ezechiela 38 i 39 wskazuje, że masy ludzi zwrócą się przeciwko ponownie zgromadzonemu cielesnemu Izraelowi i będą usi-

łowały spłądować ich (szczegóły w E 16, *Wykres Boskiego Planu*, s. 130, 131). Wówczas Bóg będzie walczył za cielesny Izrael przeciw tym niedoszłym grabieżcom i zupełnie ich pokona. Ezechiel 38:22 wspomina, że wśród innych kar Bóg spuści na nich „kamienie gradowe”, wskazując, że Bóg nadal będzie używał twardych, trapiących prawd aż do samego końca „dnia bitwy i wojny”, aby zniszczyć błędy szatana i pomóc w upokorzeniu ludzkiej pychy oraz przygotować ich do uznania Go i słuchania Jego „głosu cichego i wolnego” (Ps. 46:9-11; 1 Król. 19:12).

Wówczas nadejdzie Boskie Królestwo pokoju na ziemi i nastanie „niebo nowe [duchowe panowanie Chrystusa w miejsce panowania szatana] i ziemia nowa [nowy społeczny porządek w miejsce obecnie zorganizowanego ludzkiego społeczeństwa, przenikniętego grzechem, błędem, samolubstwem itd.]: albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęła, a morza już więcej nie było [niespokojnych, anarchistycznych mas ludzkości]” (Obj. 21:1; Izaj. 57:20; 60:5).

ROZWAŻANIE CYTATU Z OBJAWIENIA 16:18-21

Obalenie imperium szatana jest opisane także w Obj. 16:18-21, gdzie grad jest ponownie użyty jako symbol. „I stały się głosy [wielkie głoszenie, a także domaganie się wiedzy i wolności] i gromy [kontrowersje], i błyskawice [rozpowszechnienie wiedzy przynoszące światło w kwestiach symbolicznego nieba i ziemi – władz duchowej kontroli oraz obecnie zorganizowanego społeczeństwa]; i stało się wielkie trzęsienie ziemi, jakiego nigdy nie było, odkąd są ludzie na ziemi, trzęsienia ziemi tak wielkiego [wielkie wstrząsy ludzkiego społeczeństwa w powszechnym społecznym wrzeniu, jakiego nie doświadczone nigdy wcześniej i jakiego nigdy potem nie będzie – 1 Król. 19:11; Agg. 2:6, 7; Żyd. 12:26-29; Izaj. 13:13; Dan. 12:1; Mat. 24:21]. I stało się ono miasto wielkie [Babilon, nominalne

chrześcijaństwo] na trzy części rozerwane [religijną, społeczną i cywilną], i miasta narodów upadły: i Babilon on wielki przyszedł na pamięć przed obliczem Bożym, aby mu dał kielich wina zapalczowości gniewu Swojego. I wszystkie wyspy [mniej autokratyczne rządy imperium szatana, takie jak republiki] uciekły, i góry [królestwa – Obj. 11:15] nie są znalezione. I wielki grad [por. Obj. 11:19] spadł z nieba na ludzi [Bóg jest Tym, który zsyła twarde, trapiące prawdy], a każdy kamień ważył około jednego talentu [ciężkie prawdy, bardzo niszczące w swej sile przeciwko grzechowi i błędowi]; i ludzie bluźnili Bogu [Obj. 16:9, 11] z powodu plagi gradu; ponieważ plaga ta była niezmiernie wielka.”

Z naszych rozważań dostrzegamy, że w śniegu i gradzie jest rzeczywiście wiele znamienych rzeczy, które powodują wzrost naszej oceny dla Boga i Jego dzieł. Dziękujemy także Bogu za skarby symbolicznego śniegu i symbolicznego gradu, które On zachował na czas ucisku, na dzień bitwy i walki ze wszelkim błędem i niesprawiedliwością. Dziękujemy Jemu za to, że one pomagają w obalaniu imperium szatana, przygotowując ustanowienie Królestwa Bożego na ziemi, o które Pan Jezus uczył nas żarliwie się modlić.

BS' 13, 66-74

„Czas ucisku Jakuba”

„Biada! Bo wielki jest ten dzień, tak że mu nie będzie podobnego; ale jakkolwiek jest czas utrapienia Jakubowego, przecież z niego wybawiony będzie” (Jer. 30:7)

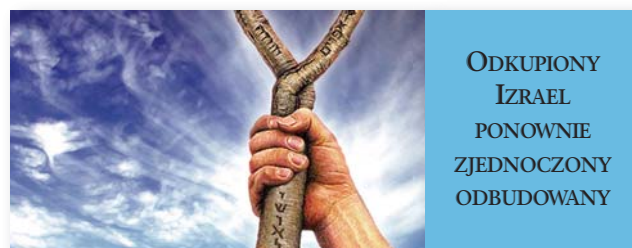
OKREŚLENIE „ucisk Jakuba” występuje w Biblii tylko ten jeden raz, chociaż ten szczególny ucisk, który przyjdzie na cielesny Izrael pod koniec Wieku Ewangelii, jest wspomniany i opisywany również w związku z inny-

mi rzeczami. W Jeremiasza 30 i 31 Prorok dodaje otuchy Izraelowi przez posłannictwo od Boga Jehowy, odnoszące się do jego wyzwolenia i wspaniałego stanu w przyszłości. Podczas wielkiego dnia Boskiego gniewu i sądu przeciwko narodom, Bóg uwolni Izrael od ich jarzma narzuconego na niego (Jer. 30:4-11). Początek tego dnia jest równoczesny z początkiem Wieku Tysiąclecia w 1874 roku, krótko po zakończeniu 6000 lat od stworzenia Adama, w 1872 roku. Ten dzień niszczycielskiego ucisku na narody rozpoczął się w 1914 roku, wraz z rozpoczęciem I fazy Wojny Światowej. Upadły stan Izraela nie nadawał się do uleczenia przez prawo Mojżeszowe i z powodu ich nieprawości Bóg karał ich (Ps. 107:17); lecz przywróci ich do łaski i uzdrowi ich głębokie rany, które zadał im z powodu ich grzechów i ukaze wrogów, którzy ich prześladowali (Jer. 30:12-17). On odbuduje Izrael, jako Swój lud (Jer. 30:18-22; por. z Amosa 9:11; Dz.Ap. 15:15, 16). Wielki Boski gniew w czasie wielkiego ucisku nie skończy się, dopóki Boskie cele nie zostaną zrealizowane przy końcu Wieku Ewangelii, który zachodzi na początek Wieku Tysiąclecia; Jego lud będzie o tym rozważał (Jer. 30:23, 24).

W tym samym czasie, szczególnie podczas Tysiąclecia, Jehowa stanie się Bogiem wszystkich rodzin Izraela; oni będą Jego ludem, jako rezultat pokrewieństwa w ich przymierzu (Jer. 31:1-6). Na początku Tysiąclecia Bóg gromadzi pozostałości Izraela z ziem północy, a nawet z najmniejszych części społeczeństwa i prowadzi wielkie ich liczby z powrotem do ich dziedzictwa i czyni ich szczęśliwymi oraz dobrze prosperującymi przez Jego błogosławieństwo (w. 7-14). Po ustanowieniu ziemskiej fazy Królestwa Bożego, Bóg przywróci im ich ukochanych bliskich, których stracili w śmierci (w. 15-17). Okaże miłosierdzie wobec dziesięciu pokutujących pokoleń Izraela (Efraim, w. 18-22) oraz wobec dwóch skruszonych pokoleń (Juda, w. 23-26), a ich smutek obróci w radość. Dwunastopokoleniowemu Izraelowi Bóg przywróci jego ziemskie dziedzictwo, czyniąc każdego odpowiedzialnym wyłącznie za jego własne przestępstwa (w. 27-30). Bóg zawrze z nimi Nowe Przymierze, bo On wpisze Swe prawo w ich serca, tak że oni wszyscy poznają Go; a On przebaczy im grzechy (w. 31-34). Izrael na zawsze pozostanie Boskim ludem, a Jeruzalem odbudowane jako święte miasto nigdy nie będzie już wysiedlone ani zburzone (w. 35-40). Po bardziej szczegółowe wyjaśnienie Jeremiasza 30 i 31, odsyłamy do E 14, *Posłannik Paruzji*, tom 2, s. 398-405).

Z powyższego widzimy, że czas Ucisku Jakuba jest prorocznie stosowany do końca Wieku Ewangelii. Jer. 30:1 jest nagłówkiem do całego proroctwa z rozdziałów 30 i 31, a wiersze 2 i 3 stanowią wstęp i podają temat proroctwa, które po nich następuje. To proroctwo miało być zapisane w Piśmie Świętym i (podczas Wieku Ewangelii) miało być analizowane i rozważane w celu dodania otuchy, jako ponowne przyprowadzenie – drugi powrót – Izraela, po drugim wygnaniu, ze „wszystkich narodów, pomiędzy które cię rozproszyłem” (Jer. 30:11), do Ziemi Świętej, którą Bóg dał ich przodkom i którą oni ponownie posiadają.

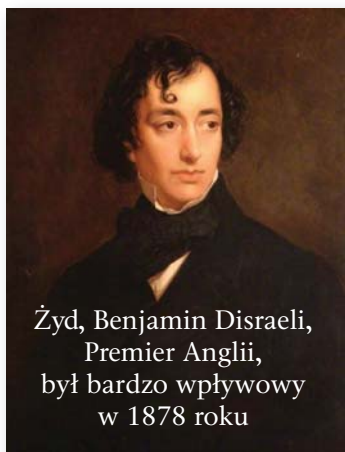

Wersety 4-11 mówią o Boskim sądzie nad narodami, który dokonuje wyzwolenia dwunastu pokoleń Izraela. Bóg prorokuje tutaj, że ponieważ Izrael wchodzi w czas Ucisku Jakuba, on doświadczy raczej strachu niż pokoju; oni będą tak przerażeni pod wpływem spazmatycznych cierpień wywołanych ciężkimi prześladowaniami, że ktoś może uważać ich za kobiety w bólach porodowych. Powód ich wielkiego przerażenia jest podany w Jer. 30:7. Jest to wielki dzień sądu (2 Piotra 3:7, 8), który nastąpił razem ze Żniwem Wieku Ewangelii, „czas ucisku, jakiego nie było, odkąd istnieją narody” (Dan. 12:1; Mat. 24:21). „Tamten [nie ten] dzień jest wielki”. Te słowa wskazują na czas w przyszłości; one są podobne do tych z Joela 2:11 (napisanych na długo przed czasami Jeremiasza); one nawiązują do czasu wielkiego ucisku: „wielki bowiem dzień PAŃSKI będzie i straszliwy bardzo”. Także wyrażenie Jeremiasza, „nie ma mu podobnego” jest podobne do tego z Joela 2:2: „któremu równego nie było od wieku i nie będzie po nim nigdy”. Także dla Jakuba, to znaczy dla całego Izraela, ten czas będzie pełen wielkiego przygnębienia (Izaj. 22:4, 5; Zach. 1:14-18) „jakikolwiek jest czas utrapienia Jakubowego, przecież z niego wybawiony będzie.” – Jer. 30:7.

PIERWSZA FAZA UCISKU JAKUBA

Pierwsza faza ucisku Jakuba rozpoczęła się w 1881 roku, gdy Żydzi z nielicznymi wyjątkami wciąż przebywali na wygnaniu w różnych pogańskich krajach. Oni doświadczyli 1845 lat łaski od śmierci Jakuba aż do odrzucenia przez nich

Mesjasza, na wiosnę 33 roku Pańskiego. Potem przyszedł ich „dwójnasób”, czyli powtórzenie, okres niełaski, także trwający 1845 lat (Zach. 9:9, 12; Mat. 21:4, 5; 23:38, 39), który skończył się na wiosnę roku 1878. Od tego czasu Boska łaska zaczęła powracać do Izraela (Izaj. 40:1, 2). To w 1878 roku Delitzsch rozpoczął rozpowszechnianie swego hebrajskiego Nowego Testamentu, a Disraeli, wówczas Premier Anglii żydowskiego pochodzenia, wpłynął na Berliński Kongres Narodów, aby przyznano Anglii ogólny protektorat nad azjatyckimi prowincjami Turcji, łącznie z Palestyną; a rząd turecki zmienił swe prawa odnoszące się do cudzoziemców, co polepszyło stan Żydów, mieszkających wówczas w Palestynie, jak również częściowo otworzyło drzwi do osiedlania się tam innych, wraz z przywilejami posiadania nieruchomości. W 1878 roku, gdy izraelski „czas naznaczony” wypełnił się (Izaj. 40:1, 2) i gdy wycierpiał „w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje”, Bóg sprawił, że Jego lud zaczął być pocieszony, zarówno pod względami religijnymi, jak i świeckimi.

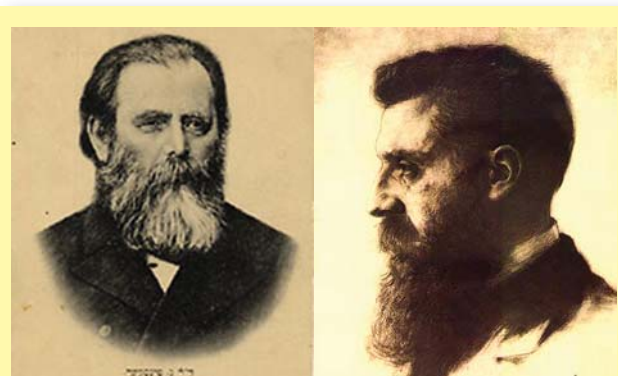
Żyd, Benjamin Disraeli, Premier Anglii, był bardzo wpływowy w 1878 roku

Lecz więcej niż to było im potrzebne, aby sprowadzić ich z powrotem do ich ojczyzny, jako wstęp do ustanowienia Królestwa Bożego na ziemi (Mat. 6:10; 4 Moj. 14:21; Izaj. 2:2-4; 11:9; Dan. 2:35, 44; Obj. 5:10). Bóg dokonywał tego przez „rybaków” i „łowców” w pierwszej fazie Uci-

sku Jakuba, prowadzącej do powtórnego ich zgromadzenia (Jer. 16:14-16). „Rybacy” to ci, którzy używają atrakcyjnej przynęty Syjonizmu itd., by przyciągnąć Żydów do ich ojczyzny. To dzieło rozpoczęło się w 1882 roku od Leo Pinsker’a, poprzednika doktora Teodora Herzla. Przy pomocy mężów stanu, żydowscy agitatorzy, a także wielu chrześcijan zrobiło dużo i stara się zrobić jeszcze więcej, by zachęcić Żydów do powrotu do ich ojczyzny. „Łowcami” są ci, którzy ścigają w celu zniszczenia. Oni także sprawili, że rzesze Żydów powróciły do swej ojczyzny. W 1878 roku wybuchły gwałtowne prześladowania w Rumunii oraz Galicji, a szczególnie w Rosji, która w 1881 przyjęła Prawa Majowe, w wyniku których nadal trwały krwawe prześladowania w różnych krajach Europy. Pogromy wybuchały w wielu krajach i popełniane były niewyobrażalne okropno-

ści przeciwko Żydom, szczególnie w dwóch fazach Wojny Światowej. To „łowienie” w wielu krajach nadal trwa, chociaż nie na tak dużą skalę i z mniejszymi zewnętrznymi prześladowaniami. Za pomocą „czasu ucisku Jakuba” Bóg wypełnia Swe cele.

PONOWNIE ZGROMADZONY IZRAEL OBEJMUJE POKOLENIA

Przyciąganie Żydów do ich ojczyzny rozpoczęło się w 1882 roku z Leo Pinskerem (z lewej) i Dr. Teodorem Herzlem (z prawej), wypełniającymi proroctwo Jeremiasza 16:14-16. „Rybacy” to ci, którzy używają atrakcyjnej przynęty Syjonizmu itd., by przyciągnąć Żydów do ich ojczyzny.

Obiecując ponownie zgromadzić dzieci Izraela, Bóg nie odnosił się jedynie do dziesięciu pokoleń (czasami nazywanych Izraelem, Efraimem itd.), jako oddzielnych od dwóch (zwykle zwanych Judą), lecz raczej do wszystkich dwunastu pokoleń, ponieważ całe dwanaście pokoleń było przedstawionych w owcach, „które zginęły z domu izraelskiego” (Mat. 10:6), domu, który został odrzucony 33 roku Pańskiego. W Izaj. 11:11, 12 jest jasno wskazane, że chodzi tu o całe dwanaście pokoleń, ponieważ jest tam wymienione zarówno dziesięć pokoleń jako Izrael oraz dwa pokolenia jako Juda: „Stanie się też dnia tego [ten sam „dzień” – ‘czas utrapienia Jakubowego’ – wspomniany w Jer. 30:7], iż Pan powtórnie rękę Swą przyłoży [tak jak to uczynił pierwszy raz, przy końcu niewoli babilońskiej], aby przywrócić ostatek ludu Swego... i podniesie chorągiew wśród narodów i zgromadzi wygnanych z Izraela, a rozproszonych z Judy zbierze razem z czterech stron ziemi [z których wychodzą od 1878 roku, co nie miało miejsca nigdy przedtem, ponieważ przed ich rozproszeniem w Wieku Ewangelii, dwanaście pokoleń nigdy nie było rozrzuconych na cztery strony świata]”.

Także w Ezechiela 36:22, 24 Bóg zwraca się do wszystkich dwunastu pokoleń pod nazwą Izrael, gdy mówi: „Dlatego mów do domu Izraela... zbiorę was spomiędzy pogan [narodów] i zgromadzę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was do waszej własnej ziemi”. To ponowne zgromadzanie miało poprzedzić zupełny koniec narodów pogańskich, pomiędzy które Bóg ich rozproszył (Jer. 30:10, 11; 46:27, 28) i miało nastąpić z każdego regionu, aby uczynić z nich „naród jeden w ziemi, na górach izraelskich... i będą mieszkać w tej ziemi... na wieki” (Ezech. 37:21, 22, 25).

DRUGA FAZA UCISKU JAKUBA

Zatem „w ten dzień”, w czasie pierwszej fazy Ucisku Jakuba, Bóg stopniowo zrywa europejskie jarzmo z szyi Izraela (Jer. 30:8), a więzy i restrykcje, które łączyły ich z Europą, są stopniowo rozluźniane i odcinane. Lecz jest także druga faza Ucisku Jakuba. Jest o niej mowa w *Wykładach Pisma Świętego*, tom IV, Walka Armageddonu, s. 552 i 554, jako o „ostatnim podmuchu” i „kolejnej fali udręczeń... ostatnim konflikcie owej wojny wielkiego dnia” i jest to opisane na s. 552- 561.

Ta druga faza Ucisku Jakuba nastąpi pod koniec okresu światowej anarchii. Ona jest opisana w Ezechiela 38 i 39. Wzrastająca zamożność i dobrobyt ponownie zgromadzonego Izraela wzbudza zazdrość narodów europejskich, azjatyckich i afrykańskich i to będzie silnie zaak-

centowane w ich anarchistycznych resztkach. Oni sprowadzą na Izrael ostatnią, drugą fazę Ucisku Jakuba, ostatnie męty z izraelskiego kielicha smutku. Gog i Magog przedstawia wodzów i zwolenników narodów będących wrogami ludu Bożego. Ponadto Obj. 20:8 („narody... Gog i Magog”) wyraźnie wskazuje, że to będzie miało miejsce w Małym Okresie, przy końcu Tysiąclecia; i dlatego, przez analogię rozumowania, jest to prawdą w odniesieniu do wrogów cielesnego Izraela Boga przy samym końcu Wieku Ewangelii. Ci anarchiści grabieżcy, opisani w Ezech. 38 i 39; Zach. 12:1-9 i 14:1-3, ciężko doświadczą Izrael w tej drugiej, ostatniej fazie Ucisku Jakuba.

Anarchiści grabieżcy ciężko doświadczą Izrael w drugiej, ostatniej fazie Ucisku Jakuba – Ezechiela 38 i 39.

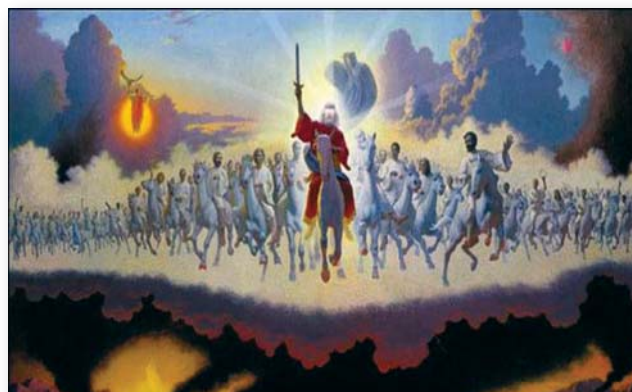
Ostatnie karanie Izraela z powodu ich niewiary oraz cudowne pokonanie ich wrogów, w końcu otworzy ich oczy; „i patrzeć będą na Mnie [Jehowa], ponieważ odrzucili Go [Jezusa]; i płakać będą nad Nim, jak ktoś opłakuje swego jedynego syna i będą w goryczy z powodu Niego, jak ktoś jest w żalu po swym pierworodnym” (Zach. 12:10, tłumaczenie Żydowskiego Towarzystwa Wydawniczego Ameryki). Wtedy Izrael, nawrócony jako naród, rozpozna swego Mesjasza, jako przychodzącego do nich w utrapieniach („obłoki” – Obj. 1:7) wielkiego ucisku, w celu ich wyzwolenia, jak zostało przepowiedziane na przykład w Ezech. 39:22-29; Zach. 12;14: 1-3; Jer. 30:7, 8. Wówczas „służyć będą PANU, Bogu swemu, i Dawidowi [Umiłowanemu, to znaczy Mesjaszowi – Ezech. 34:23, 24; 37:24, 25; Oz. 3:5], królowi swemu, którego im wzbudzę” (Jer. 30:9). „A tak wszystek Izrael będzie zbawiony, jako napisano: Przyjdzie z Syjonu Wybawiciel i odwróci niepobożności od Jakuba: A to będzie przymierze Moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich” (Rzym. 11:26, 27). To nie oznacza ich uniwersalnego zbawienia do życia wiecznego, lecz, jak pokazuje kontekst, wyzwolenie całego Izraela z ich „częściowego zaślepienia [lub za-

twardziałości]” w Wieku Ewangelii i uwolnienie z karania za ich grzechy przeciwko Prawu Zakonu oraz Chrystusowi, jak również wyzwolenie spod potępienia grzechów Adamowych oraz grzechów judaistycznych.

Pańskie panowanie sprawiedliwości na ziemi (Izaj. 26:9; 28:17) będzie ustanowione najpierw w Izraelu, wśród ponownie zgromadzonych i nawróconych Żydów (Zach. 12:7, 8; Jer. 23:5, 6; 33:14-16; Ezech. 36:24-38; zob. E 17, *Tysiącletcie*, s. 333-345). Oni z radością powitają swych zmarłych patriarchów i pozostałych Godnych i będą wielce błogosławieni przez ich dobroczynne rządy (Izaj. 1:25-27; 25:9; 32:1). Następnie trochę później, zrujnowane, wyczerpane, osłabione przez niedole czasu ucisku narody pogańskie (Mat. 24:21, 22), dowiedzą się o wielkich błogosławieństwach, które będą udziałem Izraela i zapragną podobnych błogosławieństw dla siebie (Izaj. 2:3, 4; Zach. 8: 20-22). W odpowiedzi na ich pokorne prośby o pomoc, Królestwo z jego zarządzeniami będzie ustanawiane w jednym narodzie po drugim, aż stanie się mocarstwem ogólnoswiatowym (Dan. 2:44; 7:27). Cielony Izrael (drugorzędne ziemskie potomstwo Abrahama) pod przywództwem Starożytnych i Młodocianych Godnych (pierwszorzędnego ziemskiego potomstwa Abrahama – Joela 2:28; 2 Tym. 2:20) otrzyma przywilej współpracy z duchową fazą Królestwa – Maluczkim Stadkiem i Wielkim Mnóstwem (Łuk. 12:32; Ps. 45:15, 16; Obj. 7) – w nawracaniu i błogosławieniu świata pogańskiego (1 Moj. 22:17, 18; 28:14; Izaj. 19:24; Ezech. 16:60, 61; Ps. 107:22). To zostanie dokonane pod Nowym Przymierzem Izraela, opisanym w Jer. 31, w celu błogosławienia „wszystkich rodzin ziemi”.

Niech cała ziemia, a szczególnie Izrael, raduje się z nadchodzących wielkich błogosławieństw, obecnie już tak bliskich. Ta obietnica jest pewna. Sam Bóg to obiecał i łaskawie związał Swą obietnicę przysięgą, abyśmy „wielką pociechę mieli” (Żyd. 6:16-18, KJV). Walka tego wielkiego dnia Wszechmogącego Boga przygotowuje cały świat na nowy dzień i jego wielkie dzieło restytucji (Dz. Ap. 3:19-23); a czas Ucisku Jakuba przygotowuje potomstwo Jakuba na ich porcję błogosławieństw.

Chociaż godzina obudzenia się będzie pełna chmur i gęstej ciemności (Joela 2:1-3), dzięki niech będą Bogu za Jego błogosławione zapewnienie, że dzieło niszczenia będzie „skrócone” (Mat. 24:22) i że bezpośrednio po nim wspaniałe Słońce Sprawiedliwości rozpocznie wydawać

Izrael miał fałszywe oczekiwania odnośnie przyścia ich Mesjasza, spodziewając się króla z wielką armią. Oni byli zaślepieni, oczekując niewłaściwej rzeczy. Ostatecznie Izrael zostanie nawrócony jako naród i uzna swego Mesjasza, przychodzącego do nich w ucisku („obłoki” – Obj. 1:7).

swę blaski (Mal. 4:1, 2). „Ziemia [obecna stara struktura społeczna, oparta na samolubstwie] zostanie usunięta niczym chatka... upadnie i więcej nie powstanie” (Izaj. 24:19, 20, KJV). Czas wielkiego ucisku ma na celu otwarcie drogi dla nowej budowli Boga, dla nowego Jeruzalem, nowych niebios i nowej ziemi, w których mieszka sprawiedliwość (2 Piotra 3:13; Izaj. 65:17; Obj. 21). „Gdy ujrzycie, iż się to dzieje, wiedzcie, że blisko jest Królestwo Boże” (Łuk. 21:31).

Oczy Izraela zostaną otwarte z ich „częściowego zaślepienia [lub zatwardziałości]” na Prawdę; wyzwoleni z karania za ich grzechy przeciwko Prawu Zakonu oraz Chrystusowi, jak również uwolnieni spod potępienia grzechów Adamowych oraz grzechów judaistycznych.

BS' 13, 74-78

„Dlatego pokutujcie i nawróćcie się, aby były wymazane grzechy wasze, tak aby mogły przyjść czasy odświeżenia ze strony obecności Pana i posłałby Jezusa Chrystusa, o którym głoszono wam wcześniej, którego niebiosa muszą zatrzymać aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy, które Bóg przepowiedział przez usta wszystkich Swoich świętych proroków od założenia świata. Bo Mojżesz prawdziwie powiedział do ojców: Pan, Bóg wasz, wzbudzi wam Proroka podobnego do mnie, z braci waszych. Jego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek wam powie. I stanie się, że każda dusza, która nie będzie słuchać tego Proroka, zostanie zupełnie unicestwiona spomiędzy ludu”

– Dzieje Apostolskie 3:19-23, KJV.

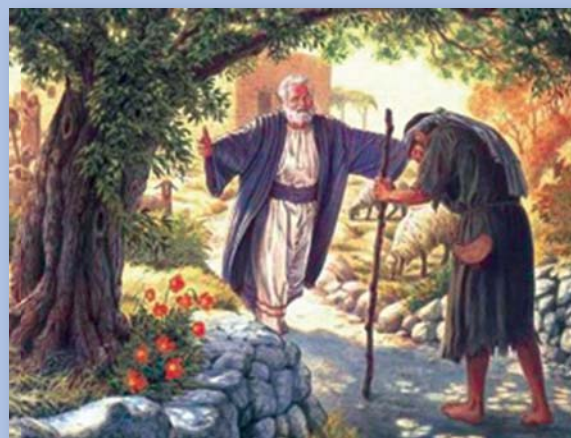
Chwile natchnienia

Ciągle słyszymy frazesy i cytaty, lecz tak naprawdę nigdy nie myślimy o ukrytej w nich prawdzie. Czasami musimy przypatrzeć się bliżej i czytać pomiędzy wierszami, by zrozumieć prawdziwe znaczenie słów. Zatrzymajmy się i pomyślimy, a następnym razem usłyszymy jedno z tych powiedzeń:

**„Lepiej późno
niż wcale”**

*Bo ten syn mój umarł i ponownie
ożył; był zaginiony i jest znaleziony.
I zaczęli się weselić*

– Łukasza 15:24, KJV.

Los Amalekitów (Saul nieposłuszny Bogu)

1 Księga Samuela 15 rozdział

WYDAJE SIĘ, że król Saul nigdy nie wnikał w ducha Pańskich rozkazów. On zawsze przejawiał samowolę; nawet wtedy, gdy prorok Samuel przekazywał mu szczegółowe zalecenia, on uchylał się od ich wypełnienia i był strofowany.

Jednym z błędów króla Saula było to, że nie okazał się w pełni posłuszny nakazowi wytracenia oraz usunięcia Amalekitów. Oszczędził on króla itd. Wielu dziwi się, że Bóg wydaje takie rozkazy jak ten i inne jemu podobne. Najbardziej satysfakcjonującym wyjaśnieniem jest, że cały świat znajduje się pod wyrokiem śmierci i nie ma wielkiej różnicy, czy oni umrą w wyniku epidemii, głodu czy od miecza. Jest powiedziane, że niegodziwość Amalekitów osiągnęła kres, podobnie jak w przypadku Sodomitów. Wyrokiem dla nich była zagłada.

Gdyby zgładzeni ludzie mieli iść, jak kiedyś rozumieliśmy, na wieczne męki, byłoby to straszne. Jakże jednak inaczej wygląda cała kwestia, gdy rozumiemy, że zarówno dla Amalekitów jak i dla Sodomitów, Bóg przygotował zmartwychwstanie, zagwarantowane przez śmierć Chrystusa. Jak już zauważyliśmy, Sodomici otrzymają przywilej powrotu do „ich pierwotnego stanu” i do ludzkiej doskonałości. Podobnie wszyscy, którzy w tym życiu nie otrzymali wiedzy o Bogu, mają mieć taką sposobność podczas panowania Mesjasza.

Innym przykładem omawianego zagadnienia jest armia Sennacheryba, którą anioł Pański pobił w ciągu jednej nocy, prawdopodobnie przez burzę piaskową – 2 Królewska 19:35, 36.

Wiele błędnych pojęć na temat Boskiego charakteru i nauk Biblii nagromadziło się w czasie ciemnych wieków, gdy Biblia była niedostępna dla pospolitego ludu. Biblia była bardzo kosztowna i tylko nieliczni ją posiadali; prócz tego, niewielu umiało czytać. Oni nie wiedzieli, że czczenie bóstwa wiecznych mąk, jest wielbieniem Molocha, szczególnie potępianym przez Boga. Wschodzące światło Nowego Wieku ukazuje nam Boski charakter pełen miłości oraz objaśnia Biblię, przedstawiając jej nauki w najbardziej rozsądny sposób – Przepowiedzi 4:18.

Pytania do Lekcji 41

- 1.* Jaki rodzaj woli objawiał Saul?
- 2.* Co on robił, gdy były udzielane szczegółowe zalecenia? Akapit 1.
3. Opowiedz o jednym z niepowodzeń Saula w tym względzie. 1 Sam. 15:3, 13-15.
- 4.* Co Bóg nakazał Saulowi do zrobienia? 1 Sam. 15:2, 3.
- 5.* Czy on zrobił to, co było powiedziane? 1 Sam. 15:7-9. Co odpowiedział Saul, gdy został zgany? 1 Sam. 15:20, 21.
- 6.* Co Samuel powiedział Saulowi? 1 Sam. 15:22, 23.
7. Czy było właściwe, aby Saul zabił wszystkich Amalekitów? 1 Sam. 15:3.
8. Czy było właściwe, że Bóg nakazał zniszczenie ich?
9. Czy stanowi różnicę to, jak oni umarli? Akapit 2.
- 10.* Czy oni wszyscy poszli na wieczne męki lub gdzie oni poszli? Akapit 3.
- 11.* Czy jest dla nich jakaś nadzieja? Kiedy? Jak?
12. Jakie miasto zostało podobnie zniszczone z powodu swej niegodziwości? 1 Moj. 19:24, 25.
13. Czy Biblia oferuje jakąś nadzieję dla Sodomy lub innych miast zniszczonych w podobny sposób? Zob. Ezech. 16:55, 61.
- 14.* Jeśli ludzie nie otrzymali wiedzy o Bogu w tym życiu, czy będą mieć taką sposobność w przyszłości? 1 Tym. 2:3, 4. Akapit 3.
15. Opowiedz co stało się z armią Sennacheryba. 2 Król. 19:35, 36.
- 16.* Gdzie nagromadziły się błędne teorie na temat Boga i Biblii?
17. Wielbieniem czego jest wiara w wieczne męki?
- 18.* Co ukazuje nam wschodzące światło Nowego Wieku w związku z charakterem Boga? Akapit 4.

* Pytania zaznaczone gwiazdką są przeznaczone szczególnie dla dzieci.

BS '13, 79